

Αστροφώτιστα

πρόσωπα.

Μάτια καθάρια σαν παιδιών χαμόγελα.

Μορφές ιερές, ανθρώπων που αγάπησαν πολύ.

Και είναι σαν να βυθίζεσαι καθώς τους ατενίζεις σε τόπους ειρηνικούς.

Και νιώθεις ότι τους ήξερες από παλιά, ότι θά'ναι συντρόφοι σου αιώνια.

Κι ας είναι η στερνή φορά μαζί τους.

Γιατί η παρουσία τους νικά τον χωροχρόνο, νικά φθορά και θάνατο φορώντας το κάλλος της Χάριτος.

Όσοι τους συνάντησαν κατάλαβαν ότι ο παράδεισος γεννιέται σε καρδιές και σώματα, σε ψυχές και μάτια που χάνονται για χάριν των άλλων. Και αυτοί οι άνθρωποι αυτό έχουν κάνει. Έχουν παραιτηθεί από το «εγώ» τους για να το ξαναβρούν στο πρόσωπο του άλλου.

αρχιμ.Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr